

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lífky a Mgr. Kamila Tojnera žalobce: **Mgr. M. L.**, bytem Zázvorkova 1995/30, 155 00 Praha 5, zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. 955/2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 29. 3. 2013, č. 955/2013, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 29. 3. 2013, č. 955/2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č. j. KRPA-43419-9/ČJ-2011-0000AO-25 ze dne 20. 11. 2012. Rozhodnutím služebního funkcionáře prvního stupně bylo určeno, že žalobce odpovídá podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o služebním poměru“) za škodu na majetku, se kterým je příslušná hospodařit Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy. Zároveň bylo žalobci uloženo způsobenou škodu nahradit. Žalobce se měl škody dopustit tím, že dne 10. 7. 2011 zavinil dopravní nehodu, při níž došlo k poškození

služebního vozidla. Škoda byla vyčíslena na 25 903 Kč, konkrétně výrok rozhodnutí konstatoval, že „výše škody na sl. vozidle činí částku 5.014,- Kč dle faktury Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra České republiky č. F 1201090 a částku 20.889,- Kč dle faktury Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra České republiky č. 111007847 tj. celkem 25.903,- Kč“.

Žalobce v žalobě namítl, že již v odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně uplatnil námitku, že z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, proč se jedná o dvě různé faktury, ani to, za jaké úkony byly faktury vystaveny. Jako účastník řízení odpovědný za škodu nemá možnost kontroly, za co má peněžité plnění poskytnout. Podle žalobce není významné, že mu bylo rozhodnutí ve věcech služebního poměru zasláno spolu s fakturami. Podstatné je to, co je uvedeno v rozhodnutí. S tím souvisí i druhá výhrada žalobce, a to, že rozhodnutí služebního funkcionáře v rozporu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru neobsahuje a ani nemůže obsahovat vypořádání s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Služební funkcionář totiž podle žalobce žádné řízení nevedl. Po cca jednom a půl roce po vzniku škody bylo žalobci doručeno rozhodnutí o odpovědnosti za škodu. Prvním úkonem v řízení o náhradě škody bylo jeho ukončení. Podle žalobce tak byla porušena jeho procesní práva garantovaná ustanovením § 174 zákona o služebním poměru. Podle žalobce se s těmito odvolacími námitkami žalovaný řádně nevypořádal.

K námitce porušení procesních práv žalobce žalovaný uvedl, že žalobce byl telefonicky vyzván k tomu, aby se dostavil na automobilní oddělení odboru správy a majetku Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a mohl se seznámit se spisovým materiálem a vystavenými fakturami za opravu poškozeného vozidla. Žalobce tohoto práva nevyužil, možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí odmítl s tím, že mu to telefonicky stačí. Dle zjištění jej vyzval L. F., OEČ XXXX, občanský zaměstnanec automobilního oddělení odboru správy majetku Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy s tím, že žalobci přitom vysvětlil postup, jaký bude pro vyřízení a ukončení náhrady škody následovat. Následně dne 14. 11. 2012 projednala komise pro projednávání škod a jejich náhrad majetku Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy tuto škodní událost, kde na základě podkladů navrhla předepsat odvolateli k náhradě škodu v plné výši, tj. 25.903,- Kč. Podle žalobce však řízení o náhradě škody nelze zahájit telefonickou výzvou k seznámení se s fakturami na automobilním oddělení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného ani neuvádí datum, kdy měl pracovník automobilního oddělení zahájit řízení. Podle žalobce nadto ani k uvedenému telefonátu vůbec nedošlo. Podle žalobce se události odehrály zcela jinak - k dopravní nehodě, v důsledku níž vznikla škoda na majetku policie, došlo dne 10. července 2011. Někdy v druhé polovině října 2012 volal někdo z automobilního oddělení, který má na starosti opravy služebních vozidel a vše co s tím souvisí. Sdělil žalobci, že cena za opravu poškozeného vozidla je dle zjištění v opravnách V. stanovena na 25 903 Kč, že jednu fakturu za opravu již má a druhá faktura je na cestě, jelikož v tom mají v opravnách na V. zmatek a až to prý bude všechno mít, pošle podklady, aby se žalobce „na to mohl podívat“. Předtím to ale prý musí projít škodní komisí. Žalobce nato měl sdělit, že se chce jednání škodní komise účastnit. Z obsahu telefonátu tedy nijak nevyplývalo, že jím pracovník automobilního oddělení zahajuje řízení ve věcech služebního poměru. Žádný pan F. žalobci podle jeho tvrzení nevolal a nevyzýval ho k tomu, aby se dostavil na automobilní oddělení. Dne 30. 11. 2012 žalobci byla doručena obálka se zakázkou (smlouvou o dílo) a 2 fakturami vystavenými v rozpětí cca 5 měsíců. Na jedné byla např. práce 10 hodin, na druhé práce 21 hodin. Zároveň se v obálce nacházelo rozhodnutí služebního funkcionáře o

povinnosti nahradit škodu. Nebyl nijak vyrozuměn o tom, že bylo zahájeno řízení, a ani o tom, kdy zasedala škodní komise. Zavolal proto na číslo uvedené v průvodce rozhodnutí. Ozval se jistý pan F., který měl žalobci na jeho námitky sdělit, že není právník a přesně neví, jak se má rozhodnutí vydávat. On je prý jen ten, který vypisuje rozhodnutí podle vzoru a zasílá ho společně s fakturami. Žalobce pana F. požádal, jestli mu může vydat kopii návrhu škodní komise. Žalobce se dostavil poté z vlastní vůle na automobilní oddělení dne 12. 12. 2012 s tím, že se seznámí s písemnými záznamy o tom, kdy bylo zahájeno řízení, s vyrozuměním o jeho zahájení, a zda bylo vydáno vyrozumění o termínu provedení úkonu, jakým bylo jednání škodní komise. Ve spisu se nic takového nenacházelo a dle vyžádané kopie návrhu škodní komise její jednání proběhlo dne 14. 11. 2012. Nevratný návrh na výši náhrady škody projednaný, vypracovaný a schválený škodní komisí tak proběhl bez účasti žalobce. O tomto dodatečném nahlížení do spisu dne 12. 12. 2012 a o získané kopie protokolu o zasedání škodní komise není ve spise žádný záznam.

Ke druhé odvolací námitce žalovaný uvedl, že k vydání dvou faktur muselo dojít z důvodu přelomu kalendářního roku, kdy opravu a následné vyčíslení skutečné škody nebylo možné stihnout v rámci roku 2011, navíc přechodem na nový počítačový systém bylo nutné fakturovanou částku rozdělit. Žalobce byl s důvody vydání dvou faktur osobně seznámen, výše uložené náhrady škody odpovídá přesně vydaným fakturám, tedy výši úhrady, kterou musela Policie České republiky zaplatit, a neuvedení dalších důvodů a bližšího vysvětlení nelze považovat za důvod pro zásah do vydaného rozhodnutí. Žalobce proti tomuto vypořádání odvolací námitky namítá, že se nedomáhal vysvětlení technických postupů při vydávání faktur. V odůvodnění rozhodnutí o náhradě škody postrádá odůvodnění toho, jaká byla cena vozidla v době poškození a jaké náklady byly nezbytné pro jeho opravu. Vychází přitom z toho, že dle judikatury civilní je skutečnou škodou na věci újma, která znamená snížení hodnoty věci v důsledku jejího poškození oproti stavu před poškozením. Zásadně tedy přicházejí v úvahu dva způsoby určení výše peněžní náhrady za škodu způsobenou na věci. Buď porovnání ceny obvyklé, jakou věc měla před poškozením, s obvyklou cenou po poškození, nebo náhrada nákladů potřebných k tomu, aby poškozený uvedl věc do stavu před poškozením. U škody vzniklé na věci použité a částečně opotřebované se od částky vyjadřující náklady na opravu věci odečítá částka odpovídající zhodnocení vozidla jeho opravou oproti původnímu stavu, aby poškozenému nevzniklo bezdůvodné obohacení zhodnocením věci, pokud by opotřeбенé součásti byly nahrazeny součástmi novými. Konstatování žalovaného, že „neuvedení dalších důvodů a bližšího vysvětlení nelze považovat za důvod pro zásah do vydaného rozhodnutí“, je nesprávné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud jde o zahájení řízení ze strany služebního funkcionáře, žalovaný má za to, že tak učinil prvním úkonem vůči žalobci dne 30. 10. 2012, kdy bylo provedeno telefonické seznámení žalobce s výší škody při dopravní nehodě, a žalobce byl telefonicky vyzván k seznámení s podklady (fakturami za opravu). O tomto úkonu byl pořízen záznam pod č. j. KRPA-43419-6/Čj-2011-0000AO-25. Tento telefonát žalobce ve svém vyjádření ostatně nepopírá. Řízení bylo zahájeno podle ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, tedy prvním úkonem vůči účastníku. Zákon nestanoví obligatorně, jakou formu nebo obsahové záležitosti má úkon služebního funkcionáře obsahovat. Ani nevyžaduje, aby služební funkcionář formálně oznámil zahájení účastníkovi řízení.

Pokud jde o způsob stanovení škody, žalovaný odkázal na § 95 odst. 1 až 3 zákona o služebním poměru a sdělil, že zavinění škody žalobcem je zcela prokazatelné, protože při

vyšetřování způsobené dopravní nehody Krajským ředitelstvím hl. m. Prahy, Odborem služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod pod č.j. KRPA-8155/DN-2011-110, bylo zjištěno, že uvedenou dopravní nehodu způsobil žalobce. Výsledky šetření byly postoupeny služebnímu funkcionáři, náměstkovi ředitele Krajského ředitelství hl. m. Prahy pro vnější službu, který následně uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku, a uložil mu kázeňský trest pokutu ve výši 2 500 Kč. Vozidlo bylo dáno do opravy, před opravou byla dne 16. 8. 2011 provedena prohlídka vozidla technikem České pojišťovny. Následně bylo vozidlo opraveno. Opravou bylo provedeno navrácení vozidla do původního stavu před nehodou a faktury přesně korespondují s nálezem technika České pojišťovny. Vydáním dvou faktur není v rozporu se zákonem, vzhledem k tomu, že nejprve byla vyfakturovaná část opravy, která byla provedena v roce 2011, a to oprava mechanických částí vozidla, a následně v roce 2012 byly provedeny lakýrnické práce, které byly vyfakturovány zvlášť. Tyto faktury byly předloženy žalobci společně s rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 20. 11. 2012. Při uplatnění náhrady škody vycházel služební funkcionář z komisionální prohlídky vozidla po dopravní nehodě před zahájením opravy, kterou byl stanoven rozsah opravy a nálezu při prohlídce technikem České pojišťovny, kdy oprava plně korespondovala s oběma záznamy. Provedenou opravou po nehodě v servisu Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra České republiky se hodnota vozidla nesnížila, ani nezvýšila. Vozidlo bylo uvedeno do provozu 3. 11. 2008 a v době nehody dne 10. 7. 2011 mělo najeto 74233 km. Byly pouze vyměněny poškozené části karoserie a to pravý práh vozidla a pravé přední dveře za nové. Obecná cena vozidla před nehodou se opravou nezměnila, ke zhodnocení či znehodnocení vozu opravou nedošlo. Opravou vozidla došlo k uvedení vozidla do předešlého stavu. Vzhledem k tomu pak výše škody byla určena ve výši 25 903 Kč.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Správní spis obsahuje hlášení o dopravní nehodě ze dne 11. 7. 2011 zpracovaný žalobcem. K tomuto hlášení je připojen protokol o komisionální prohlídce vozidla za účasti žalobce, v němž byla odhadnuta škoda na vozidle ve výši 28 000 Kč. Poškození bylo popsáno jako „pravé přední dveře – výměna“, „pravý práh – výměna“. Žalobce v tomto protokolu uvedl, že s výší odhadnuté škody nesouhlasí. Dále spis obsahuje zápis o poškození motorového vozidla ze dne 16. 8. 2011 sepsaný technikem České pojišťovny, a. s., popis poškození odpovídá předchozímu protokolu, odhad ceny opravy není v zápisu uveden.

Dále správní spis obsahuje rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 31. 8. 2011, č. 2887/2011, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce podle tohoto rozhodnutí dopustil tím, že dne 10. 6. 2011 ve 21.15 hod. při řízení služebního motorového vozidla způsobil poškození služebního vozidla při couvání, kdy se střetl pravým bokem vozidla s betonovou zídkou. Tím podle rozhodnutí porušil povinnost podle § 4 písm. a) a b) a podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů.

Správní spis dále obsahuje Nákladový list opravy ze dne 13. 3. 2012 vydaný Zařízením služeb pro Ministerstvo vnitra, v němž je fakturován materiál a práce za 5 014,40 Kč (podle popisu materiálu lze dovodit, že šlo o lakýrnické práce na vozidle), a nákladový list opravy ze dne 29. 12. 2011, v němž je fakturován materiál a práce v celkové výši 20 889 Kč.

Součástí správního spisu je dále nedatovaný list č. I. 13, označený N-218/11 nazvaný „Seznámení s výší škody způsobené při dopravní nehodě“. Tento list obsahuje citaci ustanovení § 174 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, dále pak text „*Dne....jsem byl(a) seznámen(a) se spisovým materiálem dopravní nehody a s výší škody, kterou jsem způsobil(a) na sl. vozidle B-74626 při dopravní nehodě dne 10. 7. 2011 v Praze 6. Výše škody na sl. vozidle činí částku ve výši 5014 Kč dle faktury Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra č. 1201090 a částku 20 889 Kč dle fa č. 111007847, tj. celkem 25 903 Kč.*“

Pod tímto textem následuje text: „*Na vlastní žádost byl(a) prap. L. dne 30. 12. 2012 telefonicky seznámen(a) se způsobenou škodou, kterou co do důvodu i výše uznává.*“

Písemnost je podepsána L. F., referentem automobilního oddělení.

Správní spis posléze obsahuje návrh komise pro projednávání škod ze dne 14. 11. 2012, jejíhož jednání žalobce nebyl přítomen. V odůvodnění návrhu se konstatuje, že žalobci byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a byly mu poskytnuty informace o průběhu řízení.

Rozhodnutí služebního funkcionáře o náhradě škody ze dne 20. 11. 2012 pak v odůvodnění odkazuje na rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech kázeňských a na výše zmíněné faktury.

Pokud jde o obsah odvolání žalobce proti rozhodnutí a obsah rozhodnutí odvolání, lze co podstatné argumentace odkázat na vylíčení v žalobě.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Primární námitkou žalobce je námitka podstatného porušení procesních práv žalobce v řízení ve věcech služebního poměru. Soud musel této námitce plně přisvědčit.

Podle § 2 odst. 1 ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Podle § 2 odst. 2 zákona o služebním poměru nadřízený ředitele bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odstavců 1 a 3 až 5 jsou služebními funkcionáři.

Podle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru. Podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru je řízení zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.

Podle § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona o služebním poměru má účastník právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před

vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Spornou otázkou je v nyní posuzovaném případě otázka zahájení řízení a garance procesních práv žalobce podle § 174 zákona o služebním poměru.

Žalovaný považuje za první úkon v řízení, jímž bylo řízení zahájeno, telefonickou informaci (výzvu) pracovníka autoprovozu pana L. F. ze dne 30. 12. 2012. S takovým závěrem však nelze souhlasit. Nelze totiž přehlédnout zásadní skutečnost spočívající v tom, že tento pracovník nemůže být považován za služebního funkcionáře ve smyslu § 2 odst. 1 a 6 zákona o služebním poměru. Ať již byl úkon tohoto pracovníka vůči žalobci co do jeho obsahu jakýkoliv, nešlo o úkon služebního funkcionáře příslušného k vedení řízení. Tímto úkonem tedy řízení ve věcech služebního poměru vůbec být zahájeno nemohlo. Pokud jde o služebního funkcionáře, jeho prvním úkonem v řízení vůči žalobci bylo skutečně až vydání rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Již pouze pro tuto skutečnost je zapotřebí vnímat řízení před služebním funkcionářem jako zásadně vadné, neboť služební funkcionář ve své podstatě ve věci žádné řízení, v němž by byla žalobci garantována práva účastníka podle § 174 zákona o služebním poměru, nevedl.

Nadto o zachování těchto práv nelze uvažovat v nyní posuzované věci ani v materiální rovině.

Ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona o služebním poměru garantuje účastníku řízení ve věcech služebního poměru jednak právo na to, aby se mu dostalo informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů. Touto informací je tedy především informace o tom, že se řízení ve věcech služebního poměru vede a co je jeho předmětem. Zároveň je součástí této informace z povahy věci též poučení o dalších právech účastníka řízení podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, jež směřují především k zachování možnosti účastníka svými návrhy ovlivnit zjištění služebního funkcionáře o skutkových otázkách a posléze se též vyjádřit k právnímu hodnocení skutkového stavu, jak vyplývá ze shromážděných podkladů. Jak tato informace o procesních právech, tak samotné využití těchto procesních práv se podle žalovaného mělo stát formou telefonického rozhovoru.

Pokud soud pomine, že telefonický hovor byl veden (resp. měl být veden) osobou, jež není služebním funkcionářem a není oprávněna vést řízení ve věcech služebního poměru, a zejména skutečnost, že telefonický hovor byl veden mimo jakékoliv řádně zahájené řízení, jediným dokladem o obsahu takového telefonického hovoru je nedatovaný zápis občanského zaměstnance nazvaný „Seznámení s výší škody způsobené při dopravní nehodě“, jehož obsah byl reprodukován výše. Jde zjevně o předpřipravený formulář, který však nebyl vyplněn, neboť žalobce se osobně žádného poučení o procesních právech ani seznámení s podklady pro rozhodnutí nezúčastnil. O obsahu telefonického rozhovoru se žalobcem vypovídá jediná věta, a to: „*Na vlastní žádost byl prap. L. dne 30. 10. 2012 telefonicky seznámen se způsobenou škodou, kterou co do důvodu i výše uznává.*“

Z citované věty předně nevyplývá, s čím byl vlastně žalobce seznámen – hovoří-li se o „způsobené škodě“, není jasné, zda byl seznámen pouze s předběžným závěrem o skutkové otázce, nebo zda byl seznámen i s podklady, jež pro závěr o takové skutkové otázce svědčí. Pokud měl být seznámen s podklady, tedy především fakturami vystavenými opravcem služebního vozidla, je otázkou, jak lze s takovým (listinným) podkladem vůbec telefonicky

účastníka seznámit, aniž je podstupováno riziko selektivního výběru informací z takové listiny. Dále není vůbec zřejmé, zda a v jakém rozsahu byl žalobce poučen o svých právech v řízení.

Především v tomto ohledu je zapotřebí zdůraznit, že obsah telefonátu je žalobcem líčen diametrálně odlišně od vyličení žalovaného. Zajisté lze souhlasit s tím, že zákon o služebním poměru nestanoví, pokud jde o první úkon v řízení a poučení účastníka o jeho procesních právech, žádnou formu. Je to však služební funkcionář, kdo je povinen prokázat, že se účastníku řízení ve věcech služebního poměru řádného poučení o procesních právech a možnosti tato práva realizovat, dostalo. V nyní posuzované věci této povinnosti žalovaný nedostál. Ve správním spisu není žádný doklad, který by bez rozumných pochybností osvědčoval, že se žalobci poučení o procesních právech dostalo a co bylo jeho obsahem, a zároveň obdobný doklad o tom, že se měl žalobce před vydáním rozhodnutí možnost seznámit s podklady pro jeho vydání v takovém rozsahu, který by umožňoval před vydáním rozhodnutí žalobci formulovat své námítky, návrhy na doplnění dokazování apod. Tato skutečnost je o to závažnější při vědomí toho, že žalobce již při hlášení škodní události vyslovil jasný nesouhlas s odhadovanou výší škody. O to větší pochybnost vzbuzuje, že by žalobce bez dalšího souhlasil, jak je uvedeno v zápise o telefonickém rozhovoru, „se škodou co do důvodu i výše“.

Za těchto okolností trpělo řízení před služebním funkcionářem vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž žalovaný tuto vadu nejen že neodstranil, ale považoval postup služebního funkcionáře za zcela správný. Z tohoto důvodu je proto na místě napadené rozhodnutí bez dalšího podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, tedy sám obsah odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře, nelze odhlédnout od toho, že otázka její důvodnosti do značné míry závisí na závěru ve vztahu k námitce předchozí.

Podle § 181 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Je zřejmé, že pokud služební funkcionář nedá účastníku možnost formulovat návrhy či námítky, odůvodnění rozhodnutí nemůže logicky obsahovat ani popis, jak se s těmito návrhy či námitkami služební funkcionář vypořádal. Tato vada rozhodnutí služebního funkcionáře tedy logicky vyplývá ze způsobené vady řízení.

Žalobce taktéž v odvolání namítal, že z rozhodnutí služebního funkcionáře není zřejmé, proč byly vydány dvě faktury a za jaké práce vlastně byly vydány. Na to žalovaný reagoval vysvětlením důvodů vydání dvou faktur, pokud však jde o jejich obsah, poukázal na to, že s nimi byl žalobce seznámen, neboť byly přiloženy k rozhodnutí služebního funkcionáře. Je fakt, že tuto skutečnost žalobce nepopírá, nicméně jde o argumentaci podle názoru soudu principiálně vadnou. Pokud rozhodnutí odkazuje na podklad, jehož obsah jednak nijak blíže nespecifikuje a zároveň jde o podklad, s nímž se účastník nemohl v řízení seznámit, nemůže být tato vada zhojena tím, že zároveň s rozhodnutím je takový podklad

účastníku zaslán. V konečném důsledku je takovým postupem popřena zásada dvojinstančnosti řízení, která se, byť v silně oslabené podobě, uplatňuje i v řízení o služebním poměru. Řízení před služebním funkcionářem prvního stupně má sloužit k tomu, aby byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, soustředěn okruh skutkových a právních námitek účastníka a bylo vydáno rozhodnutí, jež se vypořádá s otázkami právními i skutkovými právě s přihlédnutím k námitkám účastníka. Postup služebního funkcionáře v nyní posuzovaném případě však tuto funkci řízení prvního stupně de facto přesunul až na řízení o odvolání. Žalovaný pak v tomto řízení, aniž zásadní procesní pochybení služebního funkcionáře napravil tak, aby umožnil žalobci jasně formulovat své námitky a návrhy vůči podkladům rozhodnutí, se pokusil svým odůvodněním suplovat principiální nedostatky odůvodnění služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni. Tento postup mimo jiné umožnil situaci, kdy žalobce v žalobě vůči úvahám žalovaného ohledně výše povinnosti k náhradě škody vznáší další námitky, jež původně v řízení o odvolání vůbec nevznášel. Za těchto okolností, tedy v situaci, kdy ani v řízení před žalovaným nebyla žalobci dána možnost řádně uplatnit právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a formulovat námitky, je předčasné hodnotit vlastní právní úvahy žalovaného týkající se odpovědnosti žalobce za škodu.

Pokud jde o další postup žalovaného, soud si je vědom toho, že ve smyslu § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru má odvolací orgán pouze tři možnosti, jak o podaném odvolání rozhodnout: buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit. Žalovanému tedy nepřísluší v případě závažné procesní vady rozhodnout způsobem předvídaným například správním řádem, tj. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Tato právní úprava je důsledkem zásadního posílení zásady jednotnosti řízení ve věcech služebního poměru, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. listopadu 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 – 31, když uvedl, že „zákonodárce tak v novém zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku.“ Pokud je takovým způsobem výrazně omezeno vnímání odvolacího řízení v rámci řízení ve věcech služebního poměru jako řízení druhoinstančního, pak je tím zároveň nutně posilován jeho charakter jednotnosti s řízením první instance. Odvolací řízení v rámci zákona o služebním poměru tak mnohem více než odvolání podle obecných předpisů upravujících správní řízení představuje spolu s řízením prvního stupně jeden celek“. Tato skutečnost však není na překážku, aby žalovaný v rámci přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře v rozsahu podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru zásadní procesní vadu, již řízení, jež vydání rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně trpělo, sám odstranil a vypořádal se se všemi žalobcem řádně uplatněnými námitkami.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. – žalobce byl ve věci úspěšný, a má proto proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ze žaloby ve výši 3000,- Kč a náklady právního zastoupení. Náklady právního zastoupení sestávají z odměny

zástupce žalobce za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a sepis repliky k vyjádření žalovaného) po 3100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění ve znění pozdějších předpisů) a náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Přiznanou odměnu soud zvýšil za podmínek § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku daně z přidané hodnoty. Celkem tak soud přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká